NGŨ PHƯỚC LÂM MÔN!

(Ê-phê-sô 1 : 3-14)

MỤC-SƯ NGUYỄN-HỮU-KHANH, TƯ-HÓA NAM-HẠT

«Ngợi-khen Đức Chúa Trời, Cha Đức Chúa Jêsus-Christ chúng ta, Ngài đã xuống phước cho chúng ta trong Đấng Christ đủ mọi thứ phước thiêng-liêng ở các nơi trên trời»

(Ê-phê-sô 1 : 3)

NGƯỜI đời ai cũng mong-ước hạnh-phước, tìm-kiếm hạnh-phước, trông-đợi hạnh-phước. Xem như có người viết chữ dán giấy trên cửa nhà thì biết, nào là: Ngũ phước lâm môn, Phước lộc thọ, Thiên quan tứ phước, v. v. Ấy chỉ-tỏ lòng người ước-ao các thứ phước, khao-khát mọi phước; song sự ao-ước đó không khác chi như người đói bụng muốn được bánh ăn đỡ đói mà chỉ thấy bánh vẽ đó thôi, đói vẫn còn đói. Loài người trông-đợi phước luôn mà ít được phước. Nhưng có được đi nữa cũng bất quá là phước tạm, phước vật-chất, hữu-hình, mau qua chóng hết. Ai có tiền-của nhiều, chức-phận lớn, nhà cao cửa rộng, đông con lắm cháu, sống lâu, người ta cho là đại-phước, song các phước ấy cũng sẽ qua đi như hoa sớm nở chiều tàn. Song cám ơn Đức Chúa Trời, người nào tin-nhận Đấng Christ thì được những phước thật, phước thiêng-liêng còn lâu dài, và đã nhận được rồi, chớ không phải đang mong-ước. Kê-cứu sách Ê-phê-sô đoạn một, câu 3-14, thấy Đức Chúa Trời ban cho người tin theo Chúa Jêsus-Christ mấy thứ phước rất quí-báu nầy:

ÔNG NGUYỄN-HỮU-KHANH VÀ QUÍ-QUYẾN

Được lựa-chọn (câu 4). — Chẳng phải Đức Chúa Trời lựa-chọn người nầy cho được cứu, kẻ kia bị trầm-luân, hoặc người nầy lên thiên-đàng, kẻ kia xuống địa-ngục đâu. Ngài là Đấng biết trước ai là người sẽ tin-nhận Ngài, thì Ngài đã định sẵn và kêu-gọi người ấy quay đầu trở lại ăn-năn tội, kính-thờ Ngài, Ngài khiến cho gặp nhiều dịp may để tiếp-nhận đạo bởi sự đến nhà giảng nghe đạo, hoặc gặp người phân-phát sách đạo, hay là bởi bạn-hữu cắt nghĩa đạo cho mình. Đức Chúa Trời dùng nhiều cách gọi ta trở lại cùng Ngài.

Sự định trước một người tin Đấng Christ thì-dụ như ta cấy một đám lúa, dầu chưa đến kỳ gặt, song định trước một tháng nữa sẽ gặt. Vì sao ta định trước? Vì biết một tháng nữa lúa sẽ vàng. Cũng vậy, Đức Chúa Trời biết trước ngày nào ta tiếp-nhận Ngài, thì Ngài sai tôi-tớ Ngài đến gặt. Ngài đã lựa-chọn ta trước khi sáng-thế, thật là phước biết bao! Ngài kêu-gọi ta từ lúc còn trong lòng mẹ.

Vậy, mục-đích Đức Chúa Trời lựa-chọn ta để làm gì? Có phải để làm xấu-hổ danh Ngài không? Không, ấy để ta ăn-ở cách thánh-sạch trước mặt Ngài (Êph. 1 : 4), và tỏ sự vinh-hiển Ngài cho người ta xem thấy. Thế thì hành-vi cử-chỉ của ta phải tỏ ra cách xứng-đáng trước mặt mọi người, hầu cho họ thấy việc tốt-lành của ta mà ngợi-khen Cha chúng ta ở trên trời. Ấy vậy, chúng ta hãy cẩn-thận ăn-ở cách xứng-đáng với sự lựa-chọn và kêu-gọi mình.

Được làm con của Trời (câu 5-6). —Nếu được làm con ông triệu-phú, làm con ông quan, làm hoàng-tử thì đã vinh-diệu lắm rồi, huống chi được làm con của Đấng Thượng-đế!

Có người nào ước-ao hay muốn một việc gì thái-quá, thì người ta hay nói đởn: «Bộ anh là con Trời hay sao mà muốn gì được nấy.» Đó là ngụ ý cho rằng không có ai được làm con của Trời. Song tạ ơn Chúa, hễ ai thật lòng tin-nhận Đức Chúa Jêsus, thì trở nên con-cái Đức Chúa Trời. Các thiên-sứ không được gọi là con, chỉ là đầy-tớ của Chúa mà thôi; ta được xứng là con, thật lạ-lùng thay! Ê-phê-sô đoạn một câu 5 gọi ta là *con nuôi*; có người lấy làm khó hiểu chữ *con nuôi*. Vì sao không được gọi là con thật? Mục-sư Pruett nghiên-cứu yếu-từ thơ Ê-phê-sô, thích-nghĩa như sau đây:

«Biết bao phen Kinh-Thánh dùng hình-bóng và thí-dụ để bày-tỏ địa-vị tín-đồ đối với Chúa! Nào là gọi ta bằng bầy chiên, hoặc là nhánh cây, hay là hòn đá, v. v. Vậy thì tại sao ta vội-vàng tức mình vì chữ *con nuôi* nầy? Đức Chúa Trời chỉ có một Con đầu lòng độc-nhứt vô-nhị, là Jêsus-Christ, cho nên theo ý-muốn trọn-vẹn của Ngài, Ngài định chọn nhiều người từ trong thế-gian hư-mất nầy để làm con-cái của Ngài bởi chính Con ấy; song cứ theo nguyên-văn, chữ *con nuôi* có nghĩa là định hay đặt làm con. Tín-đồ thật đã trở nên con Đức Chúa Trời bởi sự tái-sanh, nhưng chữ định là con đây tỏ ra một công-việc khác Chúa đối với ta. Nhờ sự định ấy người đã được làm con được thoát khỏi sự bó-buộc theo luật-pháp Môi-se mà vào trong sự tự-do vinh-hiển của những con-cái thành-nhơn của Chúa. Thí-dụ: Con bé mới sanh ra, tuy là con, song không thể hiệp với cha mình để làm công-việc gì, hay là lãnh phần cơ-nghiệp của mình. Khi đã thành-nhơn, con ấy mới được tỏ ra trước mặt thế-gian là con khôn-lớn có phép dự phần trong công-việc và hưởng cơ-nghiệp của cha mình. Nguyện Chúa giúp ta mau đạt đến bậc con khôn-lớn ấy.»

Ấy vậy, chúng ta hãy bỏ địa-vị thơ-ấu thiêng-liêng mà tấn-tới đến bậc thành-nhơn.

Được cứu-chuộc (câu 7-10).—Hai chữ «cứu-chuộc» nhắc cho ta nhớ dân Do-thái ngày xưa làm nô-lệ ở nước Ai-cập, bị vua độc-ác hà-hiếp cách cực-khổ. Họ muốn thoát-khỏi ách tôi-mọi mà không được, sau nhờ Đức Chúa Trời dùng tay Môi-se cứu họ ra khỏi. Khi trước chúng ta chưa tin Chúa, cũng bị làm tôi-mọi cho tội-lỗi và ma-quỉ; biết bao đều cực-khổ; tội-lỗi trói-buộc ta, vô-phương giải-cứu; ma-quỉ hãm-hại ta, không cách thắng nổi. May phước thay, Chúa Jêsus tỏ lòng bác-ái, hi-sanh mạng báu trên thập-tự, ấy để cứu-chuộc ta ra khỏi tội-lỗi! Ta được tha tội bởi huyết Ngài. Nếu không có đổ huyết, thì

không có sự tha-thứ. Thường người ta muốn chuộc tôi-mọi thì lấy tiền-bạc mà chuộc, còn Chúa Jêsus chuộc ta bằng sự đổ huyết của Ngài.

Theo phong-tục người Cao-miên nếu ai nghèo phải ở đợ (tôi-mọi) cho chủ nào, thì hay lấy của chủ một số tiền trước, khi nào có số tiền đem trả lại mới ra khỏi nhà chủ; rủi như không có tiền trả thì phải làm tôi-mọi trọn đời. Song nếu ai có lòng thương-xót bỏ ra số tiền chuộc, thì người ấy sẽ ra khỏi nhà chủ. Nếu Chúa không đổ huyết để cứu ta, chắc ta phải làm tôi-mọi cho tội-lỗi trọn đời. Thế thì bây giờ chúng ta đã được buông-tha khỏi tội-lỗi và trở nên tôi-mọi của Đức Chúa Trời, thì phải hết lòng vâng-phục và hầu việc Ngài, trước kia làm tôi cho sự gian-ác thể nào, nay làm tôi cho sự công-bình thể ấy.

Được hưởng gia-tài (câu 11-12). —Ấy là phước thứ tư của người tin Đấng Christ. Chúng ta được cứu rồi, lại được thuộc trong Gia-đình Thiên-thượng và được hưởng phần cơ-nghiệp với các thánh-đồ. Trong thơ Rô-ma đoạn 8 câu 17, Phao-lô gọi ta là «kẻ kế-tự Đức Chúa Trời, và kẻ đồng kế-tự với Đấng Christ.» Khi Ngài từ-giã các môn-đồ mà ngự lên trời, thì có phán rằng: «Hết cả quyền-phép trên trời, dưới đất đã giao cho Ta!» Vậy, phần cơ-nghiệp ta hưởng đây đáng giá bao nhiêu? Không thể tính được, vì cả vũ-trụ đều thuộc về Chúa, thế thì gia-tài ta sẽ hưởng chắc là đầy những sự quí-báu.

Trong đời có người tranh-giành nhau vì một gia-tài cỏn con, hoặc đất ruộng, trâu bò, nhà-cửa, đến nỗi thưa-kiện nhau, chém giết nhau. Song ngợi-khen Đức Chúa Cha, trong Đấng Christ chúng ta được phần cơ-nghiệp không hư đi, không ô-uế, không tiêu-tan đang để dành trên các từng trời.

Bây giờ có khi phải chịu nhiều sự đau-đớn, bị thử-thách trăm bề, song Kinh-Thánh có phán-dặn trước: «Nếu chúng ta chịu nỗi thì sẽ cùng Ngài đồng-trị» (II Ti 2: 12). Khi Chúa trở lại, chúng ta được vinh-hiển và đồng ngồi với Ngài cai-trị thế-gian trong một ngàn năm thái-bình.

Được đóng ấn (câu 13-14). —Ý-nghĩa tín-đồ được đóng ấn là thể nào?

(1) Người ta đóng ấn để làm chứng và để được chắc-chắn. Phàm các tờ khế, văn-tự mua-bán, vay-mượn hoặc cầm-cố, muốn làm chứng cho chắc-chắn thì phải có con dấu của nhà-nước đóng vào. Cũng một thể ấy, Đức Thánh-Linh đóng ấn trong lòng ta để làm chứng chúng ta thật là con-cái của Đức Chúa Trời, được tha tội, được cứu-chuộc, và chắc-chắn chúng ta thuộc về Ngài. Chính Đức Thánh-Linh làm chứng trong lòng chúng ta rằng chúng ta là con-cái Đức Chúa Trời (Rô 8: 16).

(2) Đồ-vật gì đóng dấu thì dễ phân-biệt. Có đóng dấu mới dễ nhìn-nhận. Không có con dấu đóng thì bao nhiêu đồ giống nhau, ai biết là của ai? Đức Thánh-Linh đóng dấu trên ta để phân-biệt ta là con-cái Đức Chúa Trời với con-cái ma-quỉ.

(3) Đồ có đóng dấu thấy hình-dạng con dấu để lại trên sáp. Tấn-sĩ Simpson nói: «Như ta dùng con dấu để in hình-dạng nó trên sáp, khi Đức Thánh-Linh đóng ấn cho chúng ta, thì Ngài in hình Đấng Christ trên chúng ta.»

Chúng ta muốn biết ai là người được đóng ấn của Chúa, thì phải thấy người ấy có hình-ảnh của Đức Chúa Jêsus, càng ngày càng giống Ngài hơn. Có Thần lẽ thật trong ta, thì ta càng ngày càng thật-thà hơn; có Thần nhu-mì trong ta, ta càng nhu-mì hơn; có Thần yêu-thương ngự trên ta, ta sẽ biết yêu-thương mọi người. Nguyện chúng ta có hình-ảnh của Ngài trên mình, cả bề trong lẫn bề ngoài nữa. (Trích-lược trong sách luận về Đức Thánh-Linh của bà H. Homer-Dixon).

Ai đang mong-ước, tìm-cầu phước, hay ăn-năn, tin-cậy Đức Chúa Jêsus!